

Arrest

nr. 73 638 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 krijgt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. E.Brosens, (2)

*Administratief Assistent
genomen op 04.10.2011*

wordt aan de persoon die verklaart zich (A.N.) te noemen, geboren te Nader op (in) X, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om uiterlijk op 02.11.2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland. Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids-, en het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partij geeft eerst een louter theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing in casu op niet-afdoende wijze is gemotiveerd, omdat dit enkel het geval is indien de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Wat de beweerdde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij blijkbaar niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument, en dat zij blijkbaar geen automatisch recht heeft op verblijf ook al heeft zij de intentie om te huwen. Zij kan naar haar land van herkomst gaan om een visum te krijgen, vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij met andere woorden dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument. Het louter vermelden dat dit het geval zou zijn is niet voldoende. De verzoekende partij vraagt zich af of dit gegeven 'de visu' vastgesteld werd door de verwerende partij, of dit door de politiediensten werd geverifieerd, en of hiervan enig stuk in het dossier is terug te vinden. Op al deze vragen is geen enkel antwoord terug te vinden in de bestreden beslissing. De verwerende partij baseert zich op louter veronderstellingen, zonder aan te geven welke instantie wanneer en hoe heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument zoals beweerd wordt door de verwerende partij.

De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat zij de intentie zou hebben om in het huwelijk te treden. Immers, de verzoekende partij is naar Marokkaans recht reeds gehuwd. Thans bevindt de verzoekende partij zich in een procedure 'schijnhuwelijk' om de Marokkaanse huwelijksakte erkend te zien.

Wat betreft de beweerdde schending van artikel 8 E.V.R.M. betoogt de verzoekende partij, naast een theoretische uiteenzetting, dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin van de verzoekende partij. De bestreden beslissing is volgens haar echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. De bestreden beslissing heeft volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met het gegeven dat de echtgenoot en het kind van de verzoekende partij in België verblijfsgerechtigd zijn en dat zij met hen een hecht gezin vormt in de zin van art. 8 E.V.R.M. Immers, de verzoekende partij is op 27 juli 2011 bevallen van een kind met de naam S., dat in België verblijfsgerechtigd is. De verzoekende partij verwijst naar

stuk 4. De verzoekende partij verblijft en woont samen met haar partner en haar minderjarig kind, dat thans nog borstvoeding krijgt en slechts drie maanden oud is.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Kortom stelt de verzoekende partij eigenlijk louter dat de motiveringsplicht geschonden is, zonder op enige concrete wijze aannemelijk te maken waarom dit dan wel het geval zou zijn.

Wat er ook van zij, de verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing dat zij "niet in het bezit (is) van een geldig reisdocument" fout zou zijn. Zij slaagt er op geen enkele concrete wijze in dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen, en het blijft dus staan. Het is aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen dat zij wel in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument, wat zij nalaat te doen.

Wat de opmerking van de verzoekende partij betreft met betrekking tot het motief dat stelt dat zij de 'intentie' zou hebben om te huwen, kan opgemerkt worden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het gaat om een huwelijksintentie in België. Uit het betoog van de verzoekende partij zelf blijkt dat zij dit ook weet. Zij haalt immers zelf aan dat zij haar Marokkaanse huwelijksakte erkend zou willen zien in België, en dat zij zich in een procedure 'schijnhuwelijk' bevindt. Er is bovendien geen enkele wetsbepaling die stelt dat een huwelijk naar Marokkaans recht de verzoekende partij automatisch een recht op verblijf in België zou geven. De verzoekende partij maakt dit overigens ook op geen enkele wijze aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de 'modus operandi' van de verwerende partij niet te goeder trouw zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij gehuwd is met een in België gevestigde Marokkaan, die tevens vader is van haar in juli 2011 kind. De verzoekende partij meent dat de

bestreden beslissing haar verhindert met haar echtgenoot en kind een gezin te vormen. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift een stuk 4 bij waaruit blijkt dat de gemachtigde beambte van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen het kind van de verzoekende partij, geboren op 27 juli 2011, heeft ingeschreven in het vreemdelingenregister. Deze brief dateert van 29 september 2011.

4.2.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Marokko gehuwd is met een in België gevestigde Marokkaan, maar dat dit huwelijk nog niet in België is erkend. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij melding maakte van het feit zwanger te zijn, maar met het bijgebrachte stuk maakt zij ontegensprekelijk aannemelijk dat zij bevallen is van een kind voor het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op voorgaande kan in casu aangenomen worden dat de verzoekende partij een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

Aangezien het in casu een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

4.2.2. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij poneert slechts dat de bestreden beslissing haar verhindert een gezin te vormen met haar echtgenoot en kind, doch toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat beide, voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC